

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל' - חלק כ"ב

קונטרס 892

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזפות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

אמרו חז"ל (אבות פ"ק ה' י"ח) כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, חטא מלשון חטא ועברה, וגם מלשון חסרון כמו: "והייתי אני ובני שלמה חטאים" (מלכים א' פ"ק א' פ"ק כ"א). פרוש: חסרים.

ובמה נתקן את העברה? במה נשלים את החסרון?

כתוב בכתבי האר"ז ל ש"על ידי לימוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה, ובדורנו כולנו זוכים לראות את זה עין בעין, וכבר מעידים אברכי הכוללים ואפילו יהודים פשוטים, שאחרי שטעמו מצוי דבש הזוהר הקדוש נפתח לבם ומתרחב מהם לחדש חדושים נפלאים בתורה הקדושה, וזכו לחבר חיבורים מצוינים".

כולנו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! ומי יודע מה ילד יום!!! - משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזוהר יפקון מן גלותא ברחמי, ורק אלו שילמדו זוהר הקדוש ינצלו בתבת נח שהוא הזוהר הקדוש.

בואו ונתאחד כולנו ביחד ונתחיל ללמוד כל יום דף היומי של תיקוני זוהר, שזה לוקח רק שתי דקות ביום, ואפשר גם ללמוד ולשמע ב"קול הזוהר" בטלפון 0722-99-00-44, ובשבת קודש נלמד שעה אחת למען תיקוני השכינה הקדושה, ובעזרת השם יתברך, יתבטלו מעלינו כל

[ז] ובוודאי זכו לכל זה שהרי ה"אור הגנוז" טמון – ומתגלה בלימוד הזוהר הקדוש (כדברי הבני יששכר, ועוד צדיקים, ראה באור הזוהר), ומאיר את הנשמה, וכך זוכים לחדש נפלאות בתורה.

[ז] וכבר נשמע דברו של מרן הגאון הצדיק רבי יוסף שלום אלישיב שליט"א, שהמצב היום יכול להיות מסוכן ח"ו יותר ממלחמת העולם, וצריכים זכויות גדולות בעם ישראל, ולהרבות בתורה ומצוות.

[ז] וכבר ידוע מעשה מהגאון רבי יהודה צדקה זי"ע, ראש ישיבת פורת יוסף, שבילדותו ובן 10 שנים בא לקבל ברכת האדמו"ר מגור "האמרי אמת" זי"ע, ושאלו מפני מה יש למסכת שבת 24 פרקים, והלך הגר"י צדקה לשאול לחכמי הספרדים, וחזר ותשובתו בידו, ששבת היא כלה ובת זוג לישראל –

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

גזרות קשות ורעות, ונזפה לגאולה ברחמים, כמו שכתב הרשב"י, בספרא דא יפקון מן גליתא ברחמי, ביאור: בספר הזה נצא מן הגלות ברחמים.

וכמו שגלה לנו הרשב"ש הקדוש בשכבו על ערש דני סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צואה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק זצ"ל: "יודע אני שבזכות הזוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלויים גאולתינו וביאת משיח צדקינו"... [ותורת הסוד מה היא עליה?] [ספר הרשב"ש עמ' 158]. מלותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבונן, ומפצרות לקיימן. "ותורת הסוד מה היא עליה?!" ... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקינו. הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו – ברוחניות ובגשמיות.

בחמש מאות ש נביא את המשיח!!!

רבותי, יש לנו כאן ב"ה קדוש השם גדול ונורא! פן ירבו בלנו מתאספים כאן למען הרבות כבוד שמים!!! כאשר כל אחד יקנה 100 ספרי תקוני זהר בפחות ממחיר הקרן בחמש ש לספר, סך הכל 500 ש, ויחלק את זה למשפחה ולחברים, ולכל העיר, ותברך חברא אית ליה וכך בסייעתא דשמיא נגיע לשני מליון יהודים, ובניחד עם בני משפחותיהם, [מינימום כל משפחה יש 6 נפשות - כפול שני מליון שוה שנים עשר מליון יהודים -], וכך נגיע לכל עם ישראל לומדי זוהר הקדוש, עתה מובן איך בזכוי הרבים לא יבואו לידי חסרון כי מכפיל את זכיותינו למיליארדי שעות תורה עד אין קץ, וכמו שכתוב בזוהר הקדוש שהגאלה אחרונה תבוא רק בזכות ובכח התורה הקדושה, וכתבו המקבילים שהעצה היחידה להנצל ממלחמת גוג ומגוג¹

ולכלה צריך שיהיה 24 קישוטי כלה כנודע ליודעי ח"ן. וא-ה: ובשבת ביותר ראוי לקשט הכלה העליונה היא השכינה הקדושה).

1 חו' ישראל מתאחדים בזוהר הקדוש < בגימטריא (1679) כמנין > בסכת תשובו שבעת ימים. [ויען ה' עליהם יומם], שהשכינה הקדושה חופפת על ישראל, וזוכים ל'ספתה לראשי ביום נשק', ועין ירושלמי

זו האות ל', שהיא מגדל שפורח
באוויר טהור שנתפס, משום שיש
אוויר אחר שאינו נתפס כלל, ולא
ידוע.

זה אף על גב שהאות הזו, מלך
גדול על כל האותיות נכנס
בתוכה, והיא אות קטנה שחורה
שאין בה לכן של מקום אחר.
כונס אותו בתוכה, וכולל אותו,
וסבב אותה עם אות אחת שהיא
ט'. ט' היתה ל', ובאותו הסבוב
שסבב סביב סביב, נעשתה
בעגול ט'.

ובנה עליה מצודים גדלים,
להתפס ולקחת מי שצריך
בתפיסה שלה, כמו שנאמר (שם)
אשר היא מצודים וחרמים. ובנה
עליה, עליה ודאי, בשבילה,
בשביל כבודה, לתת לה שליטה
על הבנים שחייבים פמה מיתות
בית דין, פמה קנסות, פמה
ענשים. מי שיקנס לאותה נקדה,
קנס קנס יתר על נקדה זו.

בגלל הנקדה הזו הפסיד שלמה
המלך את מלכותו, ונקרעה
ונתנה לאחרים. ואף על גב שהיא
קטנה מכל האותיות, והיא נקדה
אחת לבדה.

שחרי באותה שעה עלתה י' לפני
הקדוש ברנף הוא, ואמרה לפניו:
הנה שלמה המלך עשה אותי
פלוסתר. מי הי' ? הי' של (דברים יז)
לא י"רפה לו סוסים. ולא י"רפה
לו נשים. וכסף וזהב לא י"רפה
לו מאד. אמר לה הקדוש ברנף
הוא: שלמה יאבד ואלף אחרים,
ואת לא תעקרי מתוך מקומך.
באותה השעה יצאה קוף מלפני
הקדוש ברנף הוא, וגרשה אותו
ממלכותו, והלך פהדיוט בעולם,
והוא מכריז ואומר באות ק',
(קהלת א) אני קהלת הייתי מלך על
ישראל בירושלים.

ועל זה (שם) ובנה עליה מצודים

דאתפס. בגין דאית אוירא אחרא דלא אתפס
כלל, ולא ידיע.

והאי, אף על גב דאת דא מלך גדול על כל
אתוון, עייל בגווה, ואיהי את זעירא
שחורה דלית בה חורו דאתר אחרא. פניש
ליה בגווה, וכלל ליה. וסבב אותה באת חד
דאיהי ט'. ט' ל' הות, ובההוא סיבובא דקא
מסבב סחור סחור, אתעביד בעגולא ט'.

ובנה עליה מצודים גדולים, לאתפשא
ולמנקט מאן דבעיא בתפיסו דילה.

פמה דאת אמר, (שם ז טו) אשר היא מצודים
וחרמים. ובנה עליה, עליה ודאי, בגינה, בגין
יקרה, למיהב לה שלטנותא על בני חייבי
פמה מיתות בית דין, פמה קנסין, פמה עונשין,
מאן דיעול לגבי ההוא נקודה, קנסא יתירא
קנים, על נקודה דא.

בגין נקודה דא, אפסיד שלמה מלפא
מלכותיה, ואתקרע, ואתיהב לאחרנין.
ואף על גב דאיהי זעירא מפל אתוון, ואיהי
נקודה חדא בלחודאה.

דהא בההיא שעתא סליק י' קמי מלפא
קדישא, אמרה קמיה, הא שלמה מלפא
עבד לי פלוסתר. מאן י'. י' (דברים יז) דלא י"רפה
לו סוסים. ולא י"רפה לו נשים. וכסף וזהב
לא י"רפה לו מאד. אמר לה קודשא ברנף
הוא, שלמה יתאבד, ואלף אחרנין, ואת לא
תתעקר מגו אתרך.

בההיא שעתא, נפקת קוף מקמי קודשא ברנף
הוא, ותרין ליה ממלכותיה, ואזל
הדיוטא בעלמא, והוא אכריז ואמר באות ק',
(קהלת א יב) אני קהלת הייתי מלך על ישראל
בירושלים.

ועל דא (שם ט יד) ובנה עליה מצודים גדולים,

גדלים, לתפס בשבילה בני העולם בחטאיהם. ואם לשלמה המלך היה כף, ונתפס באותם מצודים - כל שפן וכל שפן שאר בני האדם. ומשום כף היא אומרת שחורה אני, כמו שנתבאר. ועל זה אל תראני, לא תוכלו להסתכל בי ולהכניס בתוכי, משום שאני שחרחרת, הכל כמו שנתבאר.

בני אמי נחרו בי (שיר א), הציקו לי בנקדה הזו, שלא להכניס אחר בתוכי. הם התפשטו והתתקנו בתקונייהם כראוי, התתקנו והתפשטו באות ו', שיוצאת מתוך הנקדה העליונה, והתתקנו בתקונייהם כראוי. התתקנו והתפשטו ונחקקו באות ש' שיוצאה משם.

התתקנו ונחקקו והתפשטו באות ו'. התתקנו ונחקקו והתפשטו באות צ'. ואני אין לי התפשטות לצד בעולם, ולא השאירו לי מקום אחר להכליל אתכם.

שמי נטרה את הפרמים, שאני נקדה אחת ששומרת את שאר האותיות שנקדו בי, ושומרת אותם, שהרי אני הולכת בכל האותיות, והן התפשטו בי, כלם התפשטו בי.

כרמי שלי לא נטרתי, שאני אין לי התפשטות, ולא ענף לצד הנה, ולא לצד הנה. שאלמלא פשטתי ענפים, הייתי כוללת אתכם בתוכי. אבל לא נטרתי, לא הושטתי ענפים לצד של העולם. נטרתי - שמר את הענף.

האות הזו היא בית ישראל, שירש אותה מתוך הנקדה העליונה, שכתוב (ישעיה ה) כי כרם ה' צבאות בית ישראל. ועל זה, כרמי שלי לא נטרתי, שלא הושטתי ענפים לצד שבעולם, לא אחז אתכם.

לתתפסא בגינ"ה בני עלמא בחוביהון. ואם לשלמה מלפא הוה הכי, ואתפס באינון מצודין, כל שפן וכל שפן שאר בני נשא. ובגין כן איהי אמרת, שחורה אני, כמה דאתמר. ועל דא, אל תראוני, לא תיכלון לאסתפלא בי ולעאלא בגוואי, בגין שאני שחרחרת, פלא כמה דאתמר.

בני אמי נחרו בי, אעיקו לי בהאי נקודה, דלא לעאלא אחרא בגוואי. אינון אתפשטו ואתתקנו בתיקונייהון כדקא יאות. אתתקנו ואתפשטו באת ו', דנפקא מגו נקודה עילאה, ואתתקנו בתקונייהון כדקא יאות. אתתקנו ואתפשטו ואתגליפו באת ש', דנפקא מתמן. ואתתקנו ואתגליפו ואתפשטו, באת ו'.

אתתקנו ואתגליפו ואתפשטו באת צ'. ואנא לית לי פשיטו לסטרא בעלמא, ולא שבקו לי אתר אחרא לאכללא לכו.

שמוני נוטרה את הפרמים, דאנא נקודה חד, דנטיר לשאר אתוון דאתנקידו בי, ואנטרנא לון, דהא אנא אזיל בכל אתוון, ואתפשטו בי, כולהו בי אתפשטו.

כרמי שלי לא נטרתי, דאנא לית לי פשיטו, ולא ענפא, לסטרא דא, ולא לסטרא דא. דאלמלי פשיטנא ענפין, פלילנא לכוון בגוואי. אבל לא נטרתי, לא אושיטנא ענפין לסטרא בעלמא. נטרתי, נטר ענפא.

את דא, בית ישראל איהי, דירית לה מגו נקודה עילאה. דכתוב, (ישעיה ה ז) כי כרם ה' צבאות בית ישראל. ועל דא, כרמי שלי לא נטרתי, דלא אושיטנא ענפין לסטרא בעלמא, לאחדא לכו.

ואני נוטרה את הפרמים, משלח ופושט ענפים לכל האותיות, ומתוכי התתקנו. והאות שלי לא הושטתי בה ענפים, ומשום כך אל תראני, לא תוכלו להסתפל בי ולהכנס לתוכי.

וכך זה, משום שהה"א נכללה ביחודיה לעלות למעלה, ולא הצטרכה להכנס ולהכלל לתוכה. רק שהיא ביחוד שלה, נקדה פנימית בתוך אוכלוסיה. וכל אוכלוסיה בתשוקה להתקרב אליה. וכיון שהיא אומרת את זה, היא עולה ומסתתרת מהם להשתעשע למעלה. כיון שעולה, ועוזבים אותה אוכלוסיה.

שהרי זה קשה לה, משום שלא עזבו אותה אוכלוסיה ואפלו רגע אחד. וכשהיא עם האות הזו, נכללת בתוכה ביחוד ואומרת את זה. אזי אוכלוסיה עוזבים אותה בעל כרחם, והיא מתחמקת מהם ועולה למעלה. וכיון שעולה למעלה, אומרת לאהובה, (שיר א) הגידה לי שאהבה נפשי וגו'.

שמח רבי שמעון. אמר, אם נוח לו למר, מי שהתחיל הדבר - שיסיים. שהואיל ושמחה שלי בדברי מר, במה שהתחיל - שיסיים. אמר לו, רבי, דבריך שנחלקים ונגלפים למעלה, הנה אומר בראשונה. דברי שנחלקים ונגלפים למטה, אמר לאחר מכן, ואתה פתח פיך ויאירו דבריך.

פתח רבי שמעון ואמר, הגידה לי שאהבה נפשי וגו'. הרי הערנו בכל מקום שכתוב הגד, הגיד, ויגד - כלם הם דברי אגדה, ויש להסתפל בהם. וכאן כתוב הגידה לי, זהו סוד של החכמה.

ואם תאמר, הרי רבים הם בתורה שאין בהם סוד של חכמה, ככתוב (שמואל א-כ) הגד הגיד לנו

ואנא נוטרה את הפרמים, משלח ופשיט ענפין לכל אתוון, ומגוואי אתתקנו. ואות שלי לא אושיטנא ביה ענפין, ובגין כך אל תראוני, לא תוכלון לאסתפלא בי, ולאעלא בגואי.

וכך דא, בגין דאיהי ה"א אתפלילא ביחודיהא לסלקא לעילא, ולא אצטריכא לאעלא ולאכללא בגויה.

בר איהי ביחודא דילה, נקודה פנימאה גו אוכלוסיהא. וכל אוכלוסיהא בתיאובתא לאתקרבא לגבה. וכיון דאיהי אמרת דא, איהי סלקא ואתטמרא מנייהו, לאשתעשעא לעילא. כיון דסלקא, ושבקו לה אוכלוסיהא. דהא דא קשיא לה, בגין דלא שבקו לה אוכלוסיהא, ואפילו רגעא חדא. וכד איהי באת דא, אתפלילת בגויה ביחודא, ואמרת דא, כדיון אוכלוסיהא שבקין לה בעל כרחיהו, ואיהי אשתמיטת מנייהו, וסלקא לעילא. כיון דסלקא לעילא, אמרת לגבי רחימא, הגידה לי שאהבה נפשי וגו'.

חדרי רבי שמעון, ואמר אי ניחא ליה למר, מאן דשרי מלה, ליסיים. דהואיל וחדוה דילי במלין דמר, במאי דשרי ליסיים. אמר ליה, ר', מליך דמתחקקין ומתגלפין לעילא, הוי אימא בקדמיתא. מילי דמתחקקין ומתגלפין לתתא, אימא לבתר, ואת פתח פומך וינהרון מילך.

פתח רבי שמעון ואמר, הגידה לי שאהבה נפשי וגו'. הא אתערנא, בכל אתר דכתיב הגד, הגיד, ויגד, כולהו מלי דאגדה אינון, ואית לאסתפלא בהו. והכא כתיב הגידה לי, רזא דחכמתא איהו.

ואי תימא הא סגי אין אינון באורייתא, דלית בהו רזא דחכמתא, פגוונא דכתיב, (ש"א י

כי נמצאו האתונות ואת דבר המלוכה לא הגיד לו - אפלו אלה היו בסוד החכמה. שאלמלא היו בסוד החכמה, מאיפה ידע שמואל אם נמצאו ואם לא? דבר המלוכה - חכמה עליונה היא למעלה ולמטה, הסודות של הקדוש ברוך הוא.

הגידה לי שאהבה נפשי כתיב (בראשית א) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים וכו'. כשעלה ברוך הקדוש ברוך הוא לברא ארץ, לקח מהשגל שפחת כסא הכבוד, ונרק אותו לתוף המים, והקפיא אותו שם, והיתה הארץ קפואה בתוף המים וטמונה שם, והיתה תוף חשכה בקרירות.

בשעה שאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, שהרי אותם המקורות הושיטו והשפיעו מים מלמעלה, למקום של יסוד המלך העליון, אזי הארץ שהיתה טמיה בתוף מטה, התקשטה והתפקנה להראות. שאם לא התפקן המקום הזה, הארץ לא היתה נראית. שהמקום הזה לא התפקן בפפע של המים העליונים, רק לתת לנקבה.

וכשהוא התפקן אליה, אזי ותראה היבשה, ותראה בקשוטיה. מפאן שלא תראה אשה בקשוטיה ובתקונייה, רק כשהיא עם בעלה, אזי תראה ותתפקן כראוי.

אז (שם) ויקרא אלהים ליבשה ארץ. יבשה היתה בראשונה, שאין לה מראה ודמות לעשות פרות ותולדות, בין שהתפקנה עם בעלה, מיד נקראת ארץ, מקום המתקן לעשות פרות ותולדות.

בשעה שאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ודאי, אזי כל חדרה וכל שמחה וכל

הגד הגיד לנו כי נמצאו האתונות ואת דבר המלוכה לא הגיד לו. אפילו הני ברזא דחכמתא הו, דאלמלא הו ברזא דחכמתא, מנא ידע שמואל אי אשתפחן אי לא. דבר המלוכה, חכמתא עלילה היא לעילא ותתא, ורזין דקודשא בריך הוא. (דף 19 ע"ב)

הגידה לי שאהבה נפשי. כתיב, (בראשית א ט) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים וכו', כד סליק ברעותא דקודשא בריך הוא למברא ארעא, נטיל מתלגא דתחתות כורסייא יקריה, וארמיה לגו מיא, ואקפיייה תמן, והות ארעא גלידא גו מיא, ואתטמרת תמן, והות גו חשוכא בקריריו.

בשעתא דאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, דהא אינון מקורין אושיטו ואנגידו מיין מעילא, לאתר דיסודא דמלפא עלילה. כדון ארעא דהוות טמירא גו תתא, אתקשטת ואתתקנת לאתחזאה. דאי לא אתתקן האי אתר, ארעא לא אתחזיאת. דהאי אתר לא אתתקן בנגידו דמיין עליון, בר למיתן לנוקבא.

וכד איהו אתתקן לגבה, כדון ותראה היבשה, ותראה בקישוטיה. מפאן דלא תתחזי אתתא בקישוטיה ובתיקונייה, בר כד איהי כבעלה, אזי תראה ותתתקן כדקא יאות.

כדון ויקרא אלהים ליבשה ארץ (בראשית א ט), יבשה הוה בקדמיתא, דלית לה חיזו ודיוקנא למעבד פירין ואיבין, בין דאתתקנת כבעלה, מיד נקראת ארץ, אתר מתתקנת למעבד פירין ואיבין.

בשעתא דאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ודאי, כדון כל חדרה וכל

תקוה התפתח. בין שכל תקוה התפתח, אזי עולה לזכר, והיא אומרת הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצעהרים. איכה איכה פעמים, רמז על שני חרבנות, חרבן בית ראשון וחרבן בית שני.

ומשום כך איכה תרעה - בחרבן הראשון. איכה תרביץ - בחרבן השני. שהנה שמחנתנו טובה ויפה, ובתוך השמחה הזו יש לי לבכות על שני המקדשים - אחד המקדש העליון, ואחד המקדש התחתון.

שקמה אהיה פעטה (שיר א) - אם לא הפעמים הללו שאני עתידה לקרא איכה. שקמה אהיה - בשלום אהיה בלי גלות כלל. בשלום עם בני למטה. פעטה - כמו שגאמר (שמואל א-כח) והוא עטה מעיל. אהיה מעטפת בעטוף של הקדש העליון, שהוא השם הקדוש י"ה. שקמה אהיה - בשלום אהיה בכל השלמות העליונה. פעטה - פעוטה י"ה, להיות בכל השלמות העליונה. על עדרי חבריך - אלו הדרגות הקדושות של כלם, כמו שלמעלה.

אזי הוא משיב אליה, ומתחיל מהדבר הזה, שהוא האחרון מן השבח הזה, ואומר, אם לא תדעי לך היפה בנשים, אם את לא יודעת פעמים איכה איכה למה הם? - צאי לך, צאי וראי בעקבי הצאן, על מה יתה חרבן בית ראשון ובית שני. תדע על מה - על משכנות הרעים, שהרי עתידים לבטל תורה בכית ראשון ובכית שני.

הגידה לי שאהבה נפשי - את אהובת נפשי, הגידה לי בסוד החכמה איכה תרעה, אם אז את תרעי פנגדי, להיות אני אליך

חידו וכל תיקוונא אתפתן. בין דכל תיקוונא אתפתן, פדין סלקא לגבי דכורא, ואיהי אמרת הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצעהרים. איכה איכה תרין זמנין, רמז על שני חרבנין, חרבן בית ראשון וחרבן בית שני.

ובנין פה, איכה תרעה, בחרבן קדמאה. איכה תרביץ, בחרבן תננינא. דהא חדוה דילן טוב ויאות, ובגו חדוה דא אית לי לבכייא על תרי מקדשי, חד מקדשא עלאה, וחד מקדשא תתאה.

שקמה אהיה פעטה, אי לאו הגי תרי זמני דאנא זמינא למקרי איכה. שקמה אהיה, בשלם אהא בלא גלותא כלל. בשלם על בני לתתא. פעטה, כמה דאת אמר, (ש"א כח יד) והוא עטה מעיל. אהא אתעטפא בעיטופא דקודשא עלאה, דאיהו שמא קדישא י"ה. שקמה אהיה, בשלם אהא בכל שלימו דלעילא. פעטה: פעוטה י"ה, למהוי בכל שלימו עלאה. על עדרי חבריך, אליו דרגין קדישין דכולהו, פגוונא דלעילא.

ברין איהו אתיב לגבה, ושרי מן מלה דא, דאיהו בתראה מן האי שבחא, ואמר, אם לא תדעי לך היפה בנשים, אם את לא ידעת תרין איכה איכה למאי נינהו. צאי לך, פוקי וחמי בעקבי הצאן, על מה יהא חרבן בית ראשון ובית שני. תנדע על מה. על משכנות הרועים, דהא זמינין לבטלא אורייתא, בבית ראשון ובבית שני.

הגידה לי שאהבה נפשי, את רחימא דנפשי, הגידה לי ברזא דחכמתא, איכה תרעה, אי פדין תרעי אנת לקבלי, למהוי אנא גבך בחדוה, ולמהוי עמך. דהא בזמנא דאהא

בשמחה, ולהיות עמך. שְׁהִירִי
בְּזֶמֶן שְׂאֵהִיָּה עִמָּךְ - שְׁלֹמָה
אֵהִיָּה, בְּשָׁלוֹם אֵהִיָּה, כְּמוֹ מִן
הָאָזוּז, שֶׁהִיא מִתְעַטֶּפֶת עַל כָּל
אוֹתָם הַהִיכָלוֹת שֶׁבְּתוֹכָהּ,
שְׁכֵתוֹב (דברים ד) וְיִדְעֶתָ הַיּוֹם
וְהַשְּׁבוּת אֶל לְבָבְךָ כִּי ה' הוּא
הָאֱלֹהִים בְּשֵׁמִים מִמַּעַל וְעַל
הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד.

אֲשֵׁרֵיהֶם כָּל אֱלוֹ שִׁמְשִׁתְּדָלִים
בְּתוֹרָה, לְדַעַת אֶת חֲכֵמַת רְבוּנִם,
וְהֵם יוֹדְעִים וּמִסְתַּכְּלִים בְּסוּדוֹת
הָעֲלִיוֹנִים. מִשּׁוּם שֶׁכְּשֶׁאָדָם יוֹצֵא
מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, בְּנֵה מִסְתַּלְקִים
מִמֶּנּוּ כָּל דֵּינֵי הָעוֹלָם. וְלֹא עוֹד,
אֲלֹא שְׁפוֹתָחִים לוֹ שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר
שָׁעִירִים שֶׁל סוּדוֹת אֶפְרָסִמוֹן וְךָ,
שֶׁהַחֲכֵמָה הָעֲלִיוֹנָה תְלוּיָה בָהֶם.
וְרֹא עוֹד, אֲלֹא שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא חוֹקֵק אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ לְבוֹשׁ
מְלָכוּת, שֶׁכָּל הַדְּיוֹקְנָאוֹת חֲקוּקִים
שָׁם. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מִשְׁתַּעֲשֵׂע עִמּוֹ בְּגֵן עֵדֶן, וְיִוֹרֵשׁ
שְׁנֵי עוֹלָמוֹת - הָעוֹלָם הַזֶּה
וְהָעוֹלָם הַבָּא.

הַחֲכֵמָה שְׁצָרִיף לוֹ לְאָדָם, אֶחָד
- לְדַעַת לְהִסְתַּכֵּל בְּסוּד רְבוּנוֹ.
וְאֶחָד - לְדַעַת וְלְהַכִּיר אֶת גּוֹפוֹ,
וְלְהִנְדַע מִי הוּא, וְאֵיךְ נִבְרָא,
וּמֵאִיפָה בָּא, וְלְאִיפָה הוֹלֵךְ.
וְהַתְקוּן שֶׁל הַגּוּף אֵיךְ מִתְתַּקֵּן,
וְאֵיךְ הוּא עֹתִיד לְהַכְנִס לְדֵין לְפָנֵי
הַמֶּלֶךְ שֶׁל הַכֹּל.

וְאֶחָד - לְדַעַת וְלְהִסְתַּכֵּל בְּסוּדוֹת
נִשְׁמָתוֹ, מֵה הִיא הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת שְׁבוּ,
וּמֵאִיפָה בָּאָה, וְעַל מָה בָּא בַּגּוּף
הַזֶּה שֶׁל טֶפֶה סְרוּחָה, שֶׁהַיּוֹם כָּאֵן
וּמִחֵר בְּקִבְרָה. וְאֶחָד - לְהִסְתַּכֵּל
בְּעוֹלָם הַהֵן, וְלְדַעַת אֶת הָעוֹלָם
שֶׁהוּא בוֹ, וְעַל מָה יִתְתַּקֵּן. וְאֶחָד
כִּף בְּסוּדוֹת הָעֲלִיוֹנִים שֶׁל הָעוֹלָם
שֶׁלְמַעְלָה, לְהִנְדַע לְרְבוּנוֹ. וְכָל זֶה
יִתְבוּן אָדָם מִתּוֹךְ סוּדוֹת הַתּוֹרָה.

בוֹ מַעֲשִׂים טוֹבִים רַבִּים, מוֹצִיאִים

עִמָּךְ, שְׁלֹמָה אֵהִיָּה, בְּשָׁלֹם אֵהִיא, כְּמוֹחָא
דְּאִינוּן מִתְעַטֶּפֶת עַל כָּל אִינוּן הַיְכָלִין
דְּבִגְנוּוָה, דְּכְתִיב, (דברים ד לט) וְיִדְעֶתָ הַיּוֹם וְהַשְּׁבוּת
אֶל לְבָבְךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים בְּשֵׁמִים מִמַּעַל
וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד.

וּכְאֵין כָּל אִינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא, לְמַנְדַע
בְּחֻכְמָתָא דְּמֵאֲרִיהוֹן, וְאִינוּן יְדַעֵי
וּמִסְתַּפְּלִין בְּרִזִין עֵילָאִין. בְּגִין דְּכַד בְּר נִשׁ
נִפְיָק מֵהֵאֵי עֲלֵמָא, בְּהָא אִסְתַּלְקוּ מִגְּוִיָּה כָּל
דֵּינֵין דְּעֲלֵמָא. וְלֹא עוֹד, אֲלֹא דְּפִתְחִין לִיה
תְּלִיסַר תְּרַעֵי דְּרִזֵי דְּאֶפְרָסִמוֹנָא דְּכִיָּא,
דְּחֻכְמָתָא עֵילָאָה תְּלִיָּא בְּהוּ.

וְרֹא עוֹד, אֲלֹא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא חֲקִיק לִיה
בְּהֵהוּא פּוֹרְפִירָא, דְּכָל דֵּיּוֹקְנִין גְּלִיפִין
תְּמָן. וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲשְׁתַּעֲשָׂא בִּיה בְּגֵן
עֵדֶן, וְאֶחְסִין תְּרִין עֲלָמִין, עֲלֵמָא דָּא וְעֲלֵמָא
דְּאֵתִי.

חֲכֵמָתָא דְּאֶצְטְרִיף לִיה לְבַר נִשׁ. חַד, לְמַנְדַע
לְאִסְתַּפְּלָא בְּרִזָּא דְּמֵאֲרִיָּה. וְחַד,
לְמַנְדַע לִיה לְגוֹפִיָּה, וְלֹא שְׁתַּמוּדַע מֵאן אִיהוּ.
וְאֵיךְ אֶתְבְּרִי, וּמֵאָן אֵתִי. וְלֹאן יְהִי. וְתִיקוּנָא
דְּגוּפָא, הִיאָךְ אֶתְתַּקֵּן. וְהִיאָךְ אִיהוּ זְמִין לְמִיעַל
בְּדִינָא קַמֵי מַלְכָּא דְּכוּלָּא.

וְחַד, לְמַנְדַע וְלֹא סְתַפְּלָא בְּרִזִין דְּנִשְׁמָתִיָּה. מֵאֵי
הִיא הֵאֵי נֶפֶשׁ דְּבִיָּה, וּמֵאָן אֶתִיָּא, וְעַל
מָה אֵתִי בְּהֵאֵי גּוּפָא טֶפֶה סְרוּחָה, דְּהַיּוֹם כָּאֵן
וּמִחֵר בְּקִבְרָה. וְחַד לְאִסְתַּפְּלָא בְּהֵאֵי עֲלֵמָא,
וְלְמַנְדַע עֲלֵמָא דְּאִיהוּ בִּיה, וְעַל מָה יִתְתַּקֵּן.
וְלְבַתְרָה, בְּרִזִין עֵילָאִין דְּעֲלֵמָא דְּלְעֵילָא,
לְאִשְׁתַּמוּדַעָא לְמֵאֲרִיָּה. וְכָל דָּא יִסְתַּכֵּל בְּר נִשׁ
מִגּוֹ רִזִין דְּאוֹרֵייתָא.

הָא חֲזִי, כָּל מֵאָן דְּאֵזִיל לְהֵהוּא עֲלֵמָא בְּלֹא
בָּא וְרָאָה, כָּל מִי שֶׁהוֹלֵךְ לְעוֹלָם הַהוּא בְּלִי יְדִיעָה, אֶפְלוּ יֵשׁ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ט"ו לא תשבת מפי זרעו

תקליטור אוזרות הזוהר וכו':
12.000
 ספרים, דרשות לשמועה,
 קבצים ותמונות ועוד ...

לא תשיכיל וזוהיין לזרבות תורה ויראת שמים בגוים

במות החבור שקי,
 ספר הזוהר המדויק
 יצאו בני ישראל
 מן הגלות
 ברהמים

"בדאי חבורא דילך
 דאיתו ספי הוהר
 יפקון מיה מן גלותא
 ברהמי"

"קול הזוהר"
 שיעורים
 בזוהר היומי
 בטלפון
 0722-990044

מפעל
 הזוהר
 העולמי
 נחל לכיש 24/8
 בית שמש
 054-843-6784

תקון
 הזוהר
 פשרים
 מוסרי
 מילדי
 ספרים
 ערבדים
 פסח
 צינית
 קבלת
 שבת
 שיעור
 עיוני
 תיקון
 הברית
 ועיה

רוצה להיות מליונר בעז"ה?
לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה
 לקבלת הספרים ערכה של שעה,
 גדולי ישראל והזוהר,
 תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!
פקס: 02-9951300

מפעל הזוהר העולמי
 רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
 טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

